

pokračování ze strany 14

JÍZDA V PROTISMĚRU

Po okreskách pozvolna směřujeme z roviny do kopců. Za hodinu jízdy provoz postupně řídne. Nyní jedeme po dost děravé vozovce s nulovým provozem. „Nejedeme blbě?“ ptá se Dominik. „Možný to je, ale jinou silnici v mapě nakreslenou nemám,“ odpovídám. Najednou se před námi vynoří široká silnice, která je ovšem oddělená z naší strany plotem. V jednom místě je našťástí díra. „Tak co kluci, prolezeme skrz a pofrčíme vedle?“ ptám se. „Jo, zkusme to,“ souhlasí oba. Jedeme asi tři kilometry. Přijde nám divné, že potkáváme auta pouze v protisměru. „Chlapi, už to chápu! Koukněte. Tady je silnice rozdělena na dvě části. Náš směr vede na druhé straně kopce. Vydržme ještě dva kiláky a pak vypadneme na tu správnou cestu,“ ukazují prstem tenkou žruhu na mapě. „Je to o hubu. Budu radši tlačit,“ povídá Dominik. Chruba po půl hodině zastavujeme u jezera Mladost. A tak zatímco kluky nechám stavět stan, jdu vařit večeři. „Kdy si vlastně spal naposledy ve stanu a jedl z esusu?“ ptá se David Dominika. „No už to pár let bude. Ale jako kluk jsem jezdil na tábory, takže mi tyhle činnosti nejsou cizí,“ vysvětluje Dominátor.

NOVÁČKOVSKÁ DAŇ = PŘEPÁLENÉ TEMPO

Už po sedmé ráno vyrážíme dál. Šlapu si své tempo, Dominik se mě drží. David si jede dle svého. Po několika soustředěných minutách jízdy se otáčím, ovšem Davida za sebou vůbec nevidím. Nezdá se mi to. „Ta mezera je nějak dlouhá, zastavuju,“ povídám Dominikovi, který se mezitím skutálel z kola na zem. V pozici ležmo se vydýchává. „Jak je ti?“ ptám se trošku vyplašeně. „Potřebuju pauzu,“ odpovídá unaveně.

„Já píchnul hned 2x během jednoho kilometru! To je pech!“ ulevuje si David. „Klid, Dominik si stejně potřebuje ještě odpočinout. Myslím, že trochu přepálil tempo při stoupání, takže mu delší pauza vadit nebude,“ konstatují. Za pár minut šlapeme už zase všichni společně. Davidovi dnes není přáno. Dostává křeče do nohou, nemůže pořádně šlapat. Zkousím mu dát vitamíny i sůl, ale moc se to nezlepšuje. Dominika zase trápí bolest zad. A tak dělá časté zastávky. Následuje sešup dolů a za pár minut jsme v Prilepu. Pauza bodla. Přesto, že se klukům šlape už zase mnohem lip, až do Bitoly se raději drží za mnou v balíku pěkně v závětrí. A tak se za chvíli cpeme v Bitole výtečným „sačem“.

PŘES KOPEC K PERLE MAKEDONIE

Přejíždíme k historické památce ležící v Bitole. Jedná se o antické ruiny Heraclea. Prakticky od Heraclea šlapeme stále do kopce. Na vrcholu ve výšce 1 200 metrů začíná národní park Pelister. „Teď pojedeme tudy až k jezeru. Za hodinu tam můžeme být,“ vypočítávám. Sjíždíme serpentinami dolů k jezeru i turistickému letovisku Ohrid. Pláž u Ohridu se nám moc zamlouvá. Za pár minut na ní stojí náš stan. Ochutnáváme pstruha z jezera a místní pivko. Při jídle se bavíme samozřejmě o hokeji. „V čem vidíš největší rozdíl mezi NHL a KHL?“ zajímá mě Dominátorova osobní zkušenost. „V Rusku se snaží NHL hodně přiblížit, ale spousta věcí je tam stále hodně amatérská. A pak ty dlouhé vzdálenosti mezi městy v jejich letadlech“.

BETONOVÉ HŘIBY

Svatý Naum je poslední makedonskou osadou. Celník se nás ptá na zaměstnání. David zahlásí „sportovní manažer“. Já odpovídám „sportovní učitel a trenér“. Obrátíme se společně na Dominika. „Ty teď vlastně žádnou smlouvu podepsanou nemáš, že?“ zjišťuje David a za něj celníkovi říká: „On je nezaměstnaný!“ Společně se tomu smějeme. Pohraničář vůbec nechápe důvod našeho veselí. V Makedonii je lední hokej skoro neznámým sportem. Sotva přejedeme přes hranici, kousek před letoviskem Pogradec potkáváme proslulé malé bunkry. Lidé dodnes neví, co s kulatými hřiby dělat.

KOUPEL V MOŘI

K moři nám zbývá asi 40 kilometrů. Ráno je obloha jako vymešená. V přímořském letovisku Drač jsme krátce před polednem. Koupel v moři, pár fotek z pláže, nákup suvenýrů a razítko z pošty. Po poštačce chci, aby mi prodala známku. Angličtinu neovládá a já zase neumím z albánštiny ani slovo. Ukazují na rub pohledu. Vidím, že chápe. Trhá známku z velkého balíku a chystá se mi ji podat. Přitom říká: „Jo, jo!“ a kývám hlavou na znamení souhlasu. Ona ale ruku se známkou opět stahuje zpět.

Znovu ukazují na tu známku. Zase ji bere do ruky. Opět jí kývám a hlasitým „jo“ potvrzuji, že přesně tohle chci koupit. Situace se opakuje ještě třikrát, než tu ceninu zaplatím. Až dost pozdě jsem pochopil, že v albánštině „jo“ znamená „ne“ a kývání hlavou je tu také obrácené.

NEZAPOMENUTELNÉ SETKÁNÍ

„Města jsme si už užili dost. Tak vyrazíme znovu do hor a do přírody!“ dávám pokyn k odjezdu. „Koukejte, ten most!“ volá David. Přes širokou řeku vede dlouhatánský závěsný most. S Dominikem ho zkusíme přejít. „Tam mohou bydlet pouze blázni, kteří touží naplnit život samotou,“ napadá mě. V jedné z mnoha zataček na nás někdo volá. Mezi stromy se k nám přibližuje stařenka. Zve nás na noc k sobě. Jako welcome drink fasujeme kefir. Trochu se obáváme, co to s námi udělá. Dominik to ví naprosto přesně: „Pánové, z toho se musíme zákonitě posrat!“ zahlásí. Za chvíli nás již babička volá na degustaci pokrmů. V Dráči jsem nahlédl do slovníku a naučil se albánsky alespoň pozdravit a poděkovat. A ještě jedno jejich slovo mi utkvělo v hlavě - „neser“. Ovšem neznamená nic pikantního, jeho význam je zítřka. Jejich obrácené kývání hlavy nám všem dělá problém, z naší gestikulace ukroc dobře poznat, jestli souhlasíme či nikoliv. Takhle knoucenou hlavu jsme snad nikdy neměli.

„Kluci, je čas na dárky pro jejich vnučku,“ povídám. Dominik má připravenou svoji podepsanou kartičku, kde je v dresu Detroitu. Podává ji holčičce, která mu ji po zjištění, že není k jídlu, vrací.

STOUPÁNÍ DO LYŽAŘSKÉHO CENTRA

Po ránu je slušná kosa. Po jídle si s Dominikem čistíme zuby. „Davide, co ty? Nepřidáš se?“ ptám se kámoše, který některé hygienické návyky provádí s železnou nepravdivostí. „Už jsem si kartáček schoval hluboko do brašny. Večer si je vydrhnu dvakrát!“ odpoví s nadsázkou. Vjíždíme do národního parku Mavrovo. Je tu i velké, krásně modré jezero stejného jména. Hned vedle vodní plochy začíná ski resort. „V zimě tady asi bude dobrá lyžovačka,“ usuzuji podle strmosti zdejších kopců. Pro nás je tohle místo rovněž nejvyšším bodem naší cesty. „Nyní nás čeká dvacetikilometrový úsek po rovině,“ zahlásím při studování mapy. „Ten bych, pánové, zkusil jet celý první!“ dodává si odvahy Dominátor. Jako nováčka jsme ho nechali šlapat pěkně v balíku, aby šetřil potřebné síly. Dopředu se zatím až na pár krátkých úsekcích neodvážil. Šlapeme za ním celých dvacet kilometrů. Tempo se snaží držet kolem 25 kilometrů za hodinu. Nemá tachometr, proto se často ptá: „Kolik jedu?“ Posledních pět kilometrů mu však trochu docházejí síly. Tuhe a zpomaluje. Zatíná však zuby. Strídat nechce. Je vidět, že má silnou vůli. Vede nás až na pomyslný konec rovného úseku. Tam padá z kola podobně jako běžec po proběhnutí cílem. Potřebuje chvíli odpočívat.

My se po týdnu blížíme zpět do hlavního města Makedonie. Po dnešních 154 kilometrech projíždíme vítězoslavně ulicemi Skopje.

BUDOU KRABICE NA KOLA?

Na letiště je to z našeho hostelu pouze 30 kilometrů. Jsme zvědaví, zda papírové krabice na kola dorazí dle domluvy. Vše klape. Nastává čas na bilančování výpravy. „Dominiku, co se ti líbilo nejvíce?“ zjišťuju. „Asi trasa od moře k makedonským hranicím s minimem civilizace. A samozřejmě spaní u místních.“ Přiznává ovšem taky, že je rád, že je už konec. Je spokojený, ale i dost unavený. „Na nováčka sis počínal dobře!“ chválíme ho s Davidem oba dva. „Pánové, až pojedete příště zase někam do světa, pojedu s váma! Jiné nekonfliktní blázny, se kterými bych podnikl podobné dobrodružství, neznám,“ praví Dominátor. Něco přes rok a jeho slova se vyplní...

SHRNUTÍ: Akce trvala celkem 8 dní. Najeto 830 kilometrů. Nejkratší poslední etapa na letiště měřila 30 km a nejdelší 154 km, průměrně 130 kilometrů na den. Nejvyšší bod 1 250 m NP Manrovo, nejnižší 0 m Adriatické moře. Dohromady jsme měli 5 defektů.

20.00 Lidice film

6.00 Co naše babičky uměly a na co my jsme zapomněli
Koně

6.25 Vrátný
Povídka z cyklu Bakaláři 1984.

6.40 Polopatě
Moderní hobby magazín Filipa Čapky.

7.35 Modrý koberec **čb**
O tom, jak si mladý carevič hledal nevěstu. Gruzinskou pohádku na lidové motivy upravitel Š. Haničincová (1972).

8.20 Gejzír
Geniální nápady, odvážné experimenty a inspirativní příběhy

8.50 Slovácko sa nesúdí (2/12)
Polénko
Jozef Kroner v komediálním cyklu na motivy knížky Z. Galušky (1975).

9.30 Columbo
Vrabc v hrsti
Peter Falk v hlavní roli amerického seriálu (1992).

11.05 Všechnopárty
Zábavná talk show Karla Šipa.

12.00 Z metropole
12.25 Hobby naší doby
Jiřina Bohdalová v půlhodinové inspiraci a zajímavosti pro volný čas

12.50 Postřehy odjinud
Champagne očima Jana Šmída

13.00 Zprávy
13.05 Víla z jeskyně zla
Pohádka o zlobě, odvaze a všemocné síle lásky (1991).

13.50 O vodě, lásce a štěstí
Pohádka o čarovné moci vody (1981).

14.45 Jak přijít o život **čb**
Petr Čepek a Karolina Slunéčková v kriminálním příběhu o vině, vydírání a vraždě (1974).

16.05 Už zase skáču přes kaluže
Vladimír Dlouhý v hlavní roli příběhu chlapce s velkou touhou a statečným srdcem. Český film (1970).

17.30 Hercule Poirot
Dobrodružství italského šlechtice David Suchet v hlavní roli britského seriálu (1993).

18.25 Kluci v akci
Kuchařské vítězství ze Singapuru.

18.55 Události za okamžik a počasí

19.00 Události
19.45 Branky, body, vteřiny

20.00 Lidice
Karel Roden v hlavní roli filmu o pozadí tragického osudu Lidic. Film získal řadu ocenění na mezinárodních filmových festivalech (2011).

22.00 Jaguár
Přece neutekl od pařížských mafianů, aby se stal terčem pro amazonské zabýjaky! Jean Reno a Patrick Bruel v hlavních rolích francouzské dobrodružné komedie (1996).

23.39 Výsledky losování Šťastných 10 a Euromiliony

23.40 Columbo
Vrabc v hrsti
Peter Falk v hlavní roli amerického seriálu (1992).

1.15 Bolkoviny
2.05 Banánové rybičky
2.45 Sama doma
4.15 Bydlení je hra
4.40 Žiješ jenom 2x
5.05 Pod pokličkou
5.30 Z metropole